

บทที่ 8

ประเทกมาเลเซีย

1. ความทั่วไป

มาเลเซีย^{1/} เป็นประเทศที่มีอาณาเขตบนดินแดนใหญ่ทางตอนล่างของแหลมมลายูและส่วนที่เป็นเกาะ เช่น ปีนัง รวมทั้งดินแดนมากส่วนในภาคบอร์เนียว มีรัฐทั้งหมด 13 รัฐคือ เพรัช ปะหัง สลังกอร์ เนกเรอัน มิลิน ยะไอร์ เคดาห์ กัลันตัน ตรังกานู ปะลิศ ปีนัง มะละกา ชาบะห์ และชาราวัค^{2/} มาเลเซียเป็นประเทศสูญสูญเสีย พาрапะและดีบูกที่สำคัญของโลก^{3/} แต่ขณะเดียวกันก็ค่อนข้างจะเลี้ยงคนเองได้ใน การผลิตอาหาร นอกจ้านั้น มีการผลิตอื่นๆ เช่น น้ำมันปาล์ม ไม้ ตลอดจนแร่ธาตุอื่นๆ อีกด้วย

ในศตวรรษที่ 18 นั้นดินแดนส่วนที่เป็นเกาะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมทั้งแหลมมลายูนั้นได้เป็นรัฐที่เป็นเอกภาพดังที่เห็นในปัจจุบัน คำว่ามาเลเซียยังไม่มีเมื่อ 200 ปีก่อน เช่นเดียวกับคำว่าอินโดเนเซีย ดินแดนที่เป็นเกาะต่างๆ นั้นมีโครงสร้างทางสังคมและการเมืองที่แตกต่างกันมากมาย^{4/} การทำมาหากินก็เป็นการล่าสัตว์และทำไร่เลื่อนลอย มีวัฒนธรรมและศาสนาที่แตกต่างกันไปมีทั้งพุทธ ชินดู คาดอลิค แต่ส่วนใหญ่ในดินแดนส่วนที่เป็นเกาะของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นพวกลมลาย-มุสลิม

ก่อนศตวรรษที่ 13 นั้น ดินแดนในแหลมมลายูถูกครอบงำโดยอาณาจักรศรีวิชัย แต่หลังจากศตวรรษที่ 13 นั้น ชาวและไทยได้เข้าไปมีอำนาจ แต่ต่อมาอาณาจักรมະลากา กล้ายเป็นอาณาจักรที่เจริญรุ่งเรืองมากหลังศตวรรษที่ 14 เป็นต้นมาก เดิมที่เดียววัฒนธรรมอินเดียหรือพม่ามากในดินแดนแถบนี้ แต่หลังจากศตวรรษที่ 16 เป็นต้นมาปรากฏว่าวัฒนธรรมอิสลามได้เข้ามาแผ่อิทธิพล โดยมีมະลากาเป็นศูนย์กลางต่อมา yay ไปยะไอร์ ดินแดนแถบนี้

ก่อนอังกฤษจะเข้ามารบครอง ปรากฏว่าปอร์ตุเกสได้เข้ามาเมืองลือสูญก่อนแล้ว และถูกแทนที่โดยชองตันดา ซึ่งเข้ามาอยู่ขากการค้าในศตวรรษที่ 17 ต่อมาอังกฤษเข้ามาเมืองลือสูญแทนนับแต่ศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา จุดประสงค์เริ่มแรกของอังกฤษก็คือ หาที่ที่เป็นศูนย์กลางควบคุมเส้นทางการค้าในเอเชีย การที่อังกฤษเข้ามาเมืองลือสูญในบริเวณนี้ได้ไม่ยากนักอาจเป็นเพื่อระสាទของมลายูในปลายศตวรรษที่ 17 มีแต่การรบหุ่ง รัฐด่างๆ พยายามหาพันธมิตรเพื่อช่วยตันทำสังคม ซึ่งก็เป็นระยะที่อังกฤษได้เข้ามาในแหลมมลายู และเริ่มแพร่อิทธิพลトイ้มีนบทา เสมือนผู้เข้ามาอาชักดินแคนบ้างแห่งในมลายู เช่น ไทรบุรี แต่แท้จริงอังกฤษทำเพื่อประโยชน์ของตนเอง

2. มลายูภายใต้อิทธิพลของอังกฤษ

อังกฤษเข้ามายอเช่นเดียวจากไทรบุรีใน ค.ศ. 1786 ใน ค.ศ. 1800 ซึ่งดินแดนบนแหลมมลายูตรงข้ามเกาะปีังได้จากการซื้อขายสิ่งค้าไปร์จากสุลต่านยะโยร์ และใน ค.ศ. 1824 ได้ดินแดนมะละกาโดยยกดินแดนในเกาะชวา สุมาตรา ให้กับตัวเองเป็นการแลกเปลี่ยนกัน ใน ค.ศ. 1840 อังกฤษข้าย้ายอิทธิพลเข้าครอบครอง ชาบะท์ ชาราวัค บูรี บนเกาะบอร์เนียว และในที่สุดไทยจึงต้องยกชัย ไทรบุรี กลับคืน ครังกานู และปะลิศ ให้อังกฤษใน ค.ศ. 1909^{๕/} เพื่อแลกกับการที่อังกฤษยอมยกเลิกสิทธิ์สภาพนอกราชอาณาเขต เฉพาะคนในบังคับอังกฤษ และให้ไทยถือยอมเงินมาสร้างทางรถไฟ^{๖/}

จะเห็นได้ว่าอังกฤษค่อยๆ เข้าครอบครองดินแดนในแถบนี้ทีละขั้นตอน การที่อังกฤษเข้ามาเผยแพร่อิทธิพลในแถบมลายูมีจุดประสงค์สำคัญทั้งการค้าและยุทธศาสตร์ ซึ่งในศตวรรษที่ 18-19 นั้นการค้าระหว่างอินเดียและจีนเจริญมาก อังกฤษต้องการหาที่จอดเรือสินค้าของตน เห็นที่ปีังมีความเหมาะสมสมจังหวัดพ เรื่องมาตั้งที่เกาะปีัง โดยเริ่มแรก

นั้นทำ เมื่อมาคุ้มครองให้บุรีจากใจสัลัดและศัตชูอิน แต่ต่อมาบังคับ เช่าปีนังจาก
พระยาไทรบุรี และค่ายๆ แผ่อิทธิพลไปจนทั่วแหลมมลายู แต่เริ่มแรกนั้นอังกฤษยังเรื่อง
การค้า เป็นหลัก โดยมีบริษัทอินเดียตะวันออก เป็นผู้ค้า เนินการ ตั้งศูนย์ที่ปีนังและต่อมา
ก็ได้สิงคโปร์ เข้ามายึดด้วย

ก) การปกครองของอังกฤษในแหลมมลายูจนถึงการได้อิสรภาพ

อังกฤษได้จัดการปกครองแหลมมลายูจนถึงสมัยสหราชอาณาจักรที่สอง
โดยแบ่งการปกครองออก เป็นสามรูปแบบดังนี้ด้วย^{7/}

1. สเตรทส์ เชฟเทิลเม้นต์ (Straits Settlements) ได้แก่
บัง มะละกา สิงคโปร์ รวมทั้งดินแดนที่อยู่ติดขั้มกับเกาะปีนัง (ปีรินช์เวลส์ลีย์)
และแหลมเล็กๆ (นานาจัง) ติดกับรัฐเประ โดยมีข้าหลวงใหญ่องอังกฤษมาปกครอง
มีสิงคโปร์ เป็นศูนย์กลางการปกครอง

2. สหพันธรัฐมลายู (Federated Malay States) คือดินแดน
เบรด ป่าทัง สัมบอร์ เนกรีเซนบิลัน มีสุลต่านเป็นประมุข ซึ่งเป็นการปกครองโดยทาง
อ้อม แต่ต่อมารัฐทั้ง 4 ได้ตั้งเป็นสหพันธ์มลายู โดยมีข้าหลวงใหญ่ที่สิงคโปร์เป็นประมุข^{และขั้นตรงกับกระทรวงอาภานิคมที่ลอนดอน และข้าหลวงใหญ่ที่กัวลาลัมเปอร์เป็นผู้ช่วย}

3. รัฐนอสหพันต์ (Unfederated Malay States) คือรัฐทั้งสี่
ที่ได้ไปจากไทย และรัฐยะไข่ อังกฤษปกครองในฐานะของรัฐในอาณานิคม สุลต่านทำการ
ปกครอง การบริหารงานต่างๆ ยังคงค่า เนินโดยชาวมลายูเอง อังกฤษเพียงแต่ส่งที่
ปรึกษาไปให้ดินแดนแยกนี้จึงได้รับอิทธิพลจากอังกฤษน้อยกว่าดินแดนในแถบอื่น

เมื่อเกิดสหราชอาณาจักรที่ 2 นั้นดินแดนแยกนี้ตกอยู่ภายใต้การปกครองของ
อังกฤษ และอังกฤษได้ศึกษาทั้ง 4 ให้กับไทยในขณะเดียวกันก็ให้ความเป็นมิตรกับมลายู ปลูก

ผึ่งความคิดชาตินิยมให้ชาวมาเลีย์เกลียดชังอังกฤษ ขณะเดียวกันจะทำกิจกรรมปราบปรามคนจีนอย่างรุนแรง ที่มุ่งล้มเลิกระบบการบริหารของอังกฤษและรวมดินแดนต่างๆ เข้าด้วยกัน อย่างไรก็ตาม หลังสังคมรามไอกครั้งที่สองอังกฤษกลับมาครอบครองดินแดนและนื้อที่ แต่ในที่สุดมาลายูได้จัดคณะกรรมการไปเจรจากับอังกฤษเพื่อขอเอกราชอย่างสมบูรณ์อังกฤษมีการทดลองเพื่อจะมอบเอกราชให้ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1956 แต่ยังคงอยู่ในเครือจักรภพ ต่อมามาลายูได้ร่างธรรมนูญการปกครองขึ้น โดยเป็นการปกครองแบบสหพันธ์ชื่อสหพันธ์มาลายา (The Federation of Malaya)^{8/} การปกครองด้วยเนินแบบตะวันตก และในที่สุด เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 1957 ก็ได้รับมอบเอกราชเรียกวันนี้ว่าวัน "เมอร์เดกา เดย์" (Merdeka Day)^{9/}

๓. เศรษฐกิจมาลายูในช่วงการเป็นอาณานิคมของอังกฤษจนถึงสังคมไอกครั้งที่สอง

ผลทางด้านเศรษฐกิจของมาลายูจากการที่อังกฤษเข้ามายังปกครองนั้นนับจากศตวรรษที่ 18 นั้น ปรากฏว่ามีผู้คนพลเมืองอพยพเข้ามาในดินแดนที่อังกฤษเข้าครอบครองมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ปีนัง การพัฒนาเศรษฐกิจของอาณานิคมมีมากพอสมควรทั้งนี้ เพราะอังกฤษใช้นโยบายเสรีนิยม (Laissez Faire) ซึ่งให้เอกชนมีบทบาททางธุรกิจอย่างเต็มที่ และระบบการค้าเสรีซึ่งใช้มาจน ค.ศ. 1802 นั้นทำให้ "ปีนังเป็นศูนย์กลางการค้าที่สำคัญ"^{10/} (แต่ปีนังไม่อาจผลิตอาหารเพียงพอเลี้ยงดูเองได้ ต้องอาศัยอาหารจากแผ่นดินใหญ่มา) มีการนำสินค้าของอังกฤษจากอินเดียมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของบริเวณช่องแคบมะละกา นอกจากปีนังแล้วสิงคโปร์ซึ่งอังกฤษได้มาที่หลังปีนังก็เป็นศูนย์กลางการค้าที่มีอนาคตดียิ่งกว่าปีนัง มีผู้อพยพเข้ามาอยู่ในสิงคโปร์เป็นจำนวนมาก ในตอนเริ่มแรกนั้นพลเมืองของสิงคโปร์เป็นคนจีนเสียส่วนใหญ่

นอกจากการใช้ประโยชน์จากการค้า เสรีแล้ว ชุมชนอังกฤษได้จัดสร้างปัจจัย
ขั้นพื้นฐาน เช่น การคมนาคม การศึกษา โรงพยาบาล ฯลฯ ตลอดจนการส่งเสริมการ
ปลูกพืชผลทาง เกษตรกรรม ในมลายูด้วย

ในรากลางศตวรรษที่ 19 นั้นปรากฏว่า ติบุกเป็นสินค้าที่ตลาดโลกมีความ
ต้องการอย่างมาก ทั้งนี้เป็นเหตุการณ์ที่ต้องการในตะวันตก ปรากฏว่ามลายา
มีสินแร่ชนิดนี้มาก ดังนั้นแทนการมุ่งหาผลประโยชน์ทางการค้าอย่างเดียวตั้งแต่ก่อน
อังกฤษได้หันความสนใจมาลงทุนการทำเหมืองแร่ติบุกด้วย และโดยที่การทำเหมืองแร่
ต้องการแรงงานเป็นจำนวนมาก จึงมีนโยบายการซักจูงชาวต่างชาติเข้ามาในมลายู
โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวจีน ซึ่งก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่ชาวพื้นเมืองอย่างยิ่ง

การทำเหมืองก่อน ค.ศ. 1900 นั้น ใช้แรงงานชาวจีน เป็นส่วนใหญ่ แต่
หลังจาก ค.ศ. 1900 ปรากฏว่าอังกฤษขยายการลงทุนในกิจการเหมืองแร่มากขึ้น มีการ
นำเครื่องจักรเข้ามาใช้ โดยมีสิงคโปร์เป็นศูนย์กลางการค้าอุปกรณ์ที่สำคัญ และใน
ศตวรรษที่ 19 เมื่อ ค.ศ. 1877 นั้นได้มีการนำผู้อพยพชาวจีนจากบริษัทเข้ามาปัก
ในมลายูที่สิงคโปร์ในตอนแรกการเพาะปลูกยังไม่ได้ผลดีนัก แต่ประมาณต้นศตวรรษ
ที่ 20 กิจการยางพาราในมลายูก็เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ปรากฏว่ากิจการยางนี้อังกฤษ
ได้อาศัยแรงงานอพยพชาวอินเดีย และชาวจีน เป็นสำคัญ แรงงานชาวพื้นเมืองมีไม่เพียง
พอและไม่รู้จะสนับสนุนใจในกิจการนี้

ปรากฏในภายหลังว่าติบุกและยางพาราได้กล้ายเป็นสินค้าออกที่สำคัญของ
มลายา อย่างไรก็ตี ชาวพื้นเมืองมลายาไม่มีบทบาทที่สำคัญทั้งในการผลิตและการส่ง
ออกซึ่งสินค้าที่สำคัญตั้งกล่าวไว้ อาจเป็นเพราะไม่มีความต้องการในเชิงการค้าและการ
ผลิตสินค้าตั้งกล่าว เนื่องจาก อาชีพดังเดิมของชาวมลายูคือการท่านาและการประมง

กล่าวได้ว่า เกือบตลอดศตวรรษที่ 19 นั้น การพัฒนาเศรษฐกิจในแหลมลายอุ่นในกำมือของชาวจีน โดยพิจารณาจากผลกระทบสินค้าสำคัญคือ ดีบุกและยางพาราคาดกอยู่ในมือชาวจีน ในด้านการทำดีบุกนั้นในศตวรรษที่ 19 กล่าวได้ว่าชาวญี่ปุ่นยังให้ความสนใจเข้ามาลงทุนอย่างมาก อุปสรรคอันหนึ่งที่ชาวญี่ปุ่นประสบในช่วงนั้นคือ การขาดแคลนแรงงานกรรมกร อย่างไรก็ตี ในระยะลึกลึกลี้ด้วยของศตวรรษที่ 19 นั้น การทำเหมืองแร่เริ่มเปลี่ยนจากการขุดแบบโบราณมาใช้เครื่องมือเครื่องจักรที่ทันสมัยมากขึ้น ประกอบกับราคาดีบุกในตลาดโลกสูงมาก เป็นผลมาจากความต้องการของตลาดโลก ราคาน้ำดีบุกโดยเป็นสิ่งจูงใจให้หั้งชาวอังกฤษและชาวจีนเข้ามาลงทุนในการก่อการเหมืองแร่เพิ่มอย่างมาก และเป็นการกระตุ้นให้มีการอพยพของแรงงานเข้ามาในมลายูมากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวจีน สินค้าออกของมลายูเพิ่มจาก 26,000 ตันใน ค.ศ. 1889 เป็น 51,733 ตันใน ค.ศ. 1904^{11/} กล่าวได้ว่าในศตวรรษที่ 20 นั้น มลายูเป็นผู้ผลิตดีบุกที่สำคัญที่สุดของโลก ดีบุกกว่า 50% ของผลผลิตในโลกมาจากมลายู

นอกจากดีบุกแล้วในปลายศตวรรษที่ 19 ยางพาราเริ่มเข้ามามีบทบาทในการผลิตเพื่อส่งออก สืบเนื่องมาจากการในขณะนั้นโลกมีความต้องการยางพาราเพื่อใช้ในการทำยางรุยนต์และยางรยนจักรยาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 การท่าสวนยางเจริญมาก (ทั้งในมลายูและอินโดนีเซีย) ทั้งนี้ เพราะการพัฒนาของอุตสาหกรรมรคยนต์ในยุโรปและอเมริกา การปลูกยางพาราในมลายูขยายตัวอย่างรวดเร็วจากพื้นที่เพาะปลูกเพียง 345 เอเคอร์ใน ค.ศ. 1897 เป็น 50,000 เอเคอร์ใน ค.ศ. 1905 (เพิ่มเป็น 3.1 ล้านเอเคอร์และ 3.5 ล้านเอเคอร์ใน ค.ศ. 1931 และ 1940 ตามลำดับ) มีการส่งยางเป็นสินค้าออก 200 ตัน และในระยะต่อมา เป็นช่วงแห่งความรุ่งเรืองของการปลูกยางพารา เพราะราคายางสูงมากเป็นการกระตุ้นให้มีการผลิตยางขนาดใหญ่ในมลายู ใน ค.ศ. 1920 มลายูส่งยางเป็นสินค้าออกถึง 196,000 ตัน

หรือ 53% ของยางที่ผลิตทั่วโลก^{12/} และในช่วงปี ค.ศ. 1930-1940 เป็นประมาณ 500,000 ตัน^{13/} แรงงานซึ่งเป็นที่ต้องการอย่างมากในการผลิตยางได้มาจากการค้ายพ เข้ามาของชาวจีนและอินเดีย

จะเห็นได้ว่าการผลิตยางพาราและดีบุกนั้น เป็นการผลิตที่ตอบสนองแรงจูงใจทางด้านราคา ซึ่งเป็นที่แน่นอนว่า เมื่อราคานิคลสตาด์โลกสูงจะมีผู้เร่งผลิตมาก ขณะเดียวกันการที่สินค้าทั้งสองอย่างนี้พึงพาดตลาดโลกลามาก (คือตลาดในประเทศไทย) ความแปรปรวนในรายได้ย่อมเกิดได้ง่าย เมื่อใดที่มีผู้ซื้อที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าหรือมีการผลิตของเที่ยมได้ ฯลฯ ซึ่งทำให้ความต้องการในคลาดโลกต่อยางและดีบุกลดลง เมื่อฉันภาระอุปทานเหลือเพื่อของผู้ผลิตย่อมเกิดได้และหากรายได้หลักของประเทศไทยมาจากสินค้าดังกล่าวแล้ว ในภาวะที่ขาดแคลนดีมานต์ย่อมส่งผลให้เกิดการลดลงของรายได้อย่างมาก

4. เศรษฐกิจมลายูหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

ในช่วงที่ญี่ปุ่นเข้าครอบครองนั้นได้ปลูกฝังความเกลียดชังชาวจีนให้กับชาวมลายูอย่างมาก จน เมื่อหลังสงครามนั้นชาวมลายูพยายามข่าวยังจีนเท่าที่จะทำได้ มีผลให้อังกฤษซึ่งกลับเข้ามายึดครองมลายูอีกต้องทำการปราบปรามอย่างเข้มงวด สภาพของมลายูหลังสงครามโลกนั้น ปรากฏว่ามีการขาดแคลนอาหารอย่างมาก ต้องมีการสั่งห้ามนำอาหารจากภายนอกประเทศ เช่น จากไทยและพม่า ซึ่งในระยะแรกเป็นไปด้วยความลำบาก เนื่องจากการผลิตข้าวของประเทศไทยสูงส่องออกกดดั้งระหว่างสงคราม รัฐบาลมลายูเองพยายามใช้มาตรการต่างๆ กระตุ้นให้มีการเพาะปลูกภายในประเทศเพิ่มขึ้น

นอกจากการปรับปรุงด้านการเพาะปลูกพืชอาหารแล้ว รัฐบาลได้พยายามพัฒนาอุตสาหกรรม เหมืองแร่และยางพาราขึ้นมาอีก ในช่วงนี้ปรากฏว่า เมืองแร่แบบโบราณของนายทุนชาวจีน ซึ่งใช้แรงงานเป็นมือจีนสำคัญ (Labour Intensive) กลับพื้นตัวได้เร็วกว่า เมืองแร่แบบทันสมัยของชาวยุโรป เนื่องจากวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ถูกห้ามนำ进来ในระหว่างสงคราม เป็นจำนวนมาก การซื้อหาเครื่องจักรต่างๆ มาทดแทนทำได้ยากและมีราคาแพงมาก เมื่อจาก สภาพเป็นเพื่อหลังสงคราม อาทิ เช่น เครื่องขุดแร่ มีราคาเกือบสี่เท่าของราคาก่อนสงครามทั้งยังต้องใช้เวลาสร้างถึงสองปี^{14/} ตั้งนั้นระดับการผลิตต่ำลงใน ค.ศ. 1946 เป็นเพียง 8,432 ตัน ในขณะที่เป็นปริมาณถึง 80,651 ตัน ในช่วงก่อนสงคราม อย่างไรก็ การผลิตมีแนวโน้มตื้นโดยตลอดและใน ค.ศ. 1950 ระดับการผลิตสูงกว่าก่อนสงคราม^{15/}

ทางด้านยางพารานั้นสามารถพื้นฟูการผลิตได้รวดเร็วกว่าต่ำลง เพราะส่วนยางเสียหายน้อย ถูกนิยมในด้านยางไปเพียง 2.5% ของพื้นที่เพาะปลูกยางทั้งหมด ปรากฏว่าในสวนยางขนาดเล็กของชาวพื้นเมืองนั้นเริ่มการผลิตได้ทันทีภายหลังสงคราม ในขณะที่สวนยางขนาดใหญ่ซึ่งใช้เทคนิคยุ่งยากกว่าต้องใช้เวลาในการเริ่มกิจการอีกครึ่ง นอกจากจะขาดแคลนเครื่องมือ เครื่องจักรแล้ว ยังขาดแคลนแรงงานกรรมกรด้วยในระยะแรกๆ แต่การผลิตยางก็พื้นตัวได้รวดเร็วมาก เพียง ค.ศ. 1948 การผลิตยางก็อยู่ระดับเดียวกันช่วงก่อนสงคราม และใน ค.ศ. 1950 ราคายางที่ส่งออกเป็นสามเท่าตัวของราคาก่อนหน้าสงคราม และผลิตผลเป็นปริมาณ 692,585 ตัน เมื่อเทียบกับก่อนสงครามคือ ค.ศ. 1938 ซึ่งผลผลิตเป็นเพียง 372,000 ตัน เท่ากัน

ปรากฏว่ายางและต่ำลงคิดเป็นร้อยละ 86 ของยอดรวมสินค้าออกของมลายู เมื่อประมาณ ค.ศ. 1950 นอกจากผลิตภัณฑ์สองประเทกนี้แล้ว ได้มีการพัฒนาและพื้นญี่

การผลิตอิทธิพลายประเกท เช่น น้ำมันปาล์ม เนื้อมะพร้าวแห้ง สับปะรด ในชา และ ป่าไม้

อย่างไรก็ต ภายนอกมีการผลิตยาง เที่ยวน้ำมันได้ ทำให้การส่งยางพารา เป็นสินค้าออกของมาเลเซียกกรอบกระเทือนมาก

ก) เศรษฐกิจในช่วง 1950 - ต้นทศวรรษ 1970

กล่าวได้ว่า เศรษฐกิจของมลายามาเป็นตัวอย่างแรก เร็วประมาณ ค.ศ. 1950 เมื่อจากปัจจัยทางเศรษฐกิจขึ้นสูงต่างๆ เช่น การคมนาคม พลังงาน ฯลฯ ได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ประกอบด้วย ภาคอุตสาหกรรม ภาคเกษตร ภาคธุรกิจและภาคบริการ เกิดสังคมรวม เก่าหลังในปัจจุบันได้ส่งผลให้ราคายางและดิบกัญชงสูงขึ้นมาก ทั้งนี้โดยสหราชอาณาจักร เป็นผู้ซื้อสินค้าของมลายาเพื่อสะสม เป็นอุตสาหกรรม สงเคราะห์เชิงสหราชอาณาจักร เป็นสถาเดตที่ทำให้การผลิตสินค้าของมาเลเซียเจริญไปมากนั้น แต่หลังจากนั้นมาการดับความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ มีความผันแปร เมื่อจาก เศรษฐกิจของประเทศไทยอิงกับการส่งออกซึ่งสินค้าสำคัญเพียงสองชนิดตั้งกล่าว เช่น ในค.ศ. 1950 นั้นประมาณ 60% ของ GDP มาจากการส่งสินค้าออก^{16/} (แต่สภาพดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงในปลายทศวรรษที่ 1960 มาพอควร) มลายาได้ทำการปรับโครงสร้างการผลิตให้มีการผลิตสินค้ามากชนิดขึ้น เพื่อลดความเสี่ยงจากการพึ่งรายได้จากยางและดิบกัญชง

ในสาขา เศรษฐกิจอุตสาหกรรมนั้นมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปในช่วงเวลาตั้งกล่าวนี้ คืออุตสาหกรรมเพื่อทดสอบการนำเข้าได้รับการส่งเสริม ตั้งนั้น ผลที่ปรากฏจึงคล้ายคลึงกับประเทศไทยเพื่อนบ้านอื่นๆ ที่มีการลดลงของการนำเข้าสินค้าเข้าที่เป็นวัสดุส่วนใหญ่ แต่กลับมีการเพิ่มการนำเข้าเชิงส่วนประกอบการผลิต วัสดุดิน ฯลฯ อย่างมากในช่วงตั้งกล่าวนี้และอุตสาหกรรมส่วนใหญ่จะเป็นการประกอบชื่นส่วนเข้า

ด้วยกัน ดังนั้น มูลค่าเพิ่ม (value added) จึงไม่น่า ก และไม่เป็นการช่วยสร้างงานมากนัก

ข) การวางแผนเศรษฐกิจของมาลายา ได้เริ่มวางแผนระยะ 5 ปี ชื่น ใน ค.ศ. 1957 ซึ่งเป็นแนวความคิดต่อเนื่องมาจากพระราชบัญญัติสวัสดิการและการพัฒนาอาณานิคม (Colonial Development and Welfare Acts) ของอังกฤษ ต่อมาลายาในปี 1946 นั้นเอง พระราชบัญญัติตั้งกล่าวว่าเป็นความประสงค์ของอังกฤษที่จะให้รัฐบาลพื้นเมืองมีประสิทธิภาพในการดำเนินโครงการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

ก่อน ค.ศ. 1950 นั้นรัฐบาลอาณานิคมได้มีความพยายามเพิ่มผลผลิตในมาลายาอยู่แล้ว ดังที่จะเห็นได้จากการส่งเสริมการขยายการผลิตยางพาราและตีบุก โดยพัฒนาปัจจัยขั้นพื้นฐานต่างๆ ให้แก่มาลายา แม้ว่าผลตัวจะตกกับอังกฤษด้วย แต่มาลายาก็ได้รับผลดีเช่น กัน ปรากฏว่ารายได้จากการสิ่งปลูกสร้างได้เพิ่มอย่างมาก รัฐบาลมีเงินสะสมมาก (งบประมาณมีลักษณะเกินดูส) ซึ่งสามารถนำมาใช้จ่ายเพื่อพัฒนาได้มาก มีการขยายกิจกรรมขั้นพื้นฐาน อาทิ ถนนทาง การไฟฟ้า การรักษาพยาบาล อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่า แต่เดิมนั้นรัฐบาลอาณานิคมในมาลายาได้มีการพัฒนาในลักษณะที่ไม่สมดุลในประเทศ เพราะรายจ่ายของรัฐส่วนมากจะใช้จ่ายไปใช้ในกิจกรรมที่สนับสนุนการผลิตเพื่อการส่งออกเท่านั้น โดยถือว่า เป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลผลิต ดังนั้น การผลิตอื่นๆ ที่เป็นการผลิตขนาดเล็กและเป็นของชาวพื้นเมือง และมิได้ทำการผลิตเพื่อการส่งออกจึงเกือบไม่ได้รับผลกระทบจากรัฐบาล เช่น การผลิตข้าว รัฐบาลให้ความสนใจน้อยมาก ไม่มีการสนับสนุนหรือกระตุ้นการผลิตเหล่านี้แต่อย่างใด การที่รัฐบาลไม่สนับสนุนการผลิตข้าวอาจเป็นเพราะผลตอบแทนจากกิจกรรมทางสังคมกว่าการผลิตข้าว รัฐบาลสามารถสั่งข้าวจากประเทศเพื่อนบ้าน

เข้ามาได้ง่าย ดังนั้น เกษตรกรพื้นเมืองจึงมีระดับการผลิตเพียงยังชีพ เท่านั้น อย่างไรก็ตี นโยบายปล่อยให้สหากิจการผลิตเพื่อบริโภคล้าหลัง เช่นนี้ได้แสดงให้เห็นผลเสียในยามที่เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เช่น ช่วงปลายทศวรรษ 1920 ปรากฏว่ามีความขาดแคลนสินค้าบริโภคในมลายู เพราะผลิตเองไม่พอทั้งสินค้าอุปโภคฯ ได้น้อย ในช่วงดังกล่าว รายได้เพื่อซื้อสินค้าเข้าจึงน้อยลงไปด้วย

ความผิดพลาดในการใช้นโยบาย ดังกล่าวได้มีการแก้ไขจากอังกฤษ โดยผ่านพระราชนูญติสวัสดิการและ การพัฒนาอาชานิคมของมาหลังสหกรรมโลกครั้งที่สอง และให้เงินทุนมาใช้ในโครงการพัฒนานี้ด้วย ทั้งนี้โดยมุ่งให้อาชานิคมมีการกระจายการผลิตออกไปทุกอย่าง สาขาและให้การสนับสนุนการผลิตพืชอาหารด้วย รวมทั้งการให้สวัสดิการด้านอื่นๆ แก่พลเมืองในอาชานิคมโดยทั่วถึงกัน มิใช้สนับสนุนเฉพาะสาขากิจการ แต่ให้ส่งออกอย่างกว้างเดียว

แต่ปรากฏว่าความตั้งใจของอังกฤษไม่ประสบผลดีนัก เพราะเงินทุนที่ให้มากนั้นอย่างมาก ทั้งมีเงื่อนไขการค่าเบินการที่ยุ่งยากจนยับริหารในอาชานิคมไม่สนใจจะเสนอแผนไปยังเมืองแม่ อย่างไรก็ตาม ในกรณีของมาเลเซียนั้น เมื่อสำนักงานอาชานิคมในลอนดอนต้องการให้เสนอแผนก็ได้มีการทำร่างแผนพัฒนาที่เรียกว่า "Yellow Book" ขึ้นในปลายปี 1949 - 1950 เพื่อกำหนดเป้าหมายของนโยบายเศรษฐกิจและสังคมสำหรับช่วง 5 ปี คือระหว่าง ค.ศ. 1950-55 แต่แท้จริงร่างดังกล่าวเป็นเพียงการเอกสารรายงานของแต่ละหน่วยงานมาร่วมกันเข้า และพยายามปรับปรุงตัวเลขทางการเงินให้พอดีกับจำนวนเงินที่จะได้จากการผลิต และเมื่อจากแผนการพัฒนาดังกล่าวนี้มีได้มีการศึกษาสภาพเศรษฐกิจอย่างจริงจังมีข้อมูลรองมาก อาทิ เช่น การวางแผนยังคงกับหลักการเดิมคือ กิจกรรมใดที่จะก่อให้เกิดรายได้ นั้นให้ใช้จ่ายจากเงินกู้ได้ ส่วนกิจการที่เห็นว่าไม่ก่อให้เกิดรายได้ให้ใช้จากเงินที่

สำนักงานอาชานิคมจัด เป็นกองทุนให้เท่านั้น ดังนั้น การพัฒนาชีวภาพมาในรูปแบบเดิม ก็คือ เน้นการสร้างกิจกรรมพื้นฐานเพื่อการผลิตส่งออก แต่ละเรื่องการให้สวัสดิการแก่สังคม และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ในขณะเดียวกันในแผนนี้การพัฒนาทางด้านอุดหนาทกรรมได้ อยู่ในระดับ ^{17/} แต่ภายหลังรัฐบาลพยายามได้พยายามพัฒนาการผลิตหั้งการเกษตรและ การอุดหนาทกรรมคู่กันไป จะเห็นได้ดังต่อไปนี้

ค) บทบาทของรัฐบาลด้านการเกษตรกรรม หลังจากที่การผลิตยางชางัง ไปช่วงเกิดเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก และในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองแล้ว บัญชาด่างๆ เกี่ยวกับการปลูกยางยังมิได้หมดไป เช่น ผู้ปลูกยางขาดเงินทุนในการปลูกยางใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปลูกยางรายย่อย ในค.ศ. 1952 รัฐบาลได้ใช้นโยบายโครงสร้างการปลูกยาง ทดแทนโดยการเก็บภาษีจากผู้ส่งยางออก เพื่อมาใช้สนับสนุนผู้ปลูกยางทดแทน ปรากฏว่า มาตรการดังกล่าวเนี้ยมิได้มีส่วนช่วยผู้ผลิตยางรายเล็กๆ อย่างไร้ตาม ในค.ศ. 1956 นั้น มีนโยบายช่วยเหลือกิจการขนาดเล็กด้วยการให้เงินอุดหนุนในพื้นที่เพาะปลูกหั้งหมุดแต่ไม่ เกิน 1060 เอเคอร์ ดังนั้น ชาวสวนยางขนาดใหญ่และขนาดกลางจึงมีการซื้อที่ดินออก เป็นขนาดเล็กเพื่อจะได้รับเงินอุดหนุนเดิมที่ และก่อให้เกิดการกว้านซื้อที่ดินมาเม่นขาย เป็นแปลงเล็กๆ มากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งการกระทำดังกล่าวเนี้ยโดยหลักการแล้วก่อให้เกิดผลเสีย แก่การพัฒนาอย่างยิ่ง ผลกระทบหนึ่งที่เกิดขึ้นก็คือ ผู้ที่เป็นเจ้าของที่ดินส่วนมากจะมิใช่ เกษตรกรผู้ผลิต แต่เป็นนักเก็งกำไรชาวเมือง หรือเป็นเจ้าของกิจการผลิตขนาดใหญ่ที่ จะตัดที่ดินบางส่วนขายได้ ดังนั้น เกษตรกรรายย่อยจึงฯ จึงมิได้รับผลดีจากการโครงสร้าง นี้นัก สภาพการขาดแคลนเงินทุนและที่ดินสำหรับเกษตรกรรายย่อยฯ ยังคงดำเนินต่อไป การดำเนินการด่างๆ ของรัฐทำโดยไม่รับคอบนักและล่าช้า ในราวดันทศวรรษที่ 1960 นั้น รัฐบาลได้เร่งรีบแก้น้ำท่าเรื่องที่ดินท่ากินในชนบท การบริหารงานในช่วงนี้ซึ่งทำโดย คณะกรรมการพัฒนาที่ดิน เป็นไปโดยมีประสิทธิภาพมากขึ้น เกษตรกรได้ที่ดินเพิ่มขึ้น และมี

บริการอำนวยความสะดวกตลอดจนสวัสดิการต่างๆ ในชนบทดีชีวิ

อย่างไรก็ต การทุ่มเทรายจายของรัฐ เพื่อสนับสนุนการผลิตยางโดยโครง
การต่างๆ นั้น ทำให้รัฐบาลต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมาก ณ ปัจจุบัน การห่วงพึงยางพาราให้เป็น¹
ศินค้าหลักที่จะพยุงเศรษฐกิจของประเทศไทยอย่างเดียวไม่พอ เพียง เนื่องจาก มีการ
ผลิตยางสังเคราะห์มากขึ้นทุกที่ ทั้งนี้เพราะความก้าวหน้าของเทคโนโลยีต่างๆ ทำให้
ยางสังเคราะห์มีคุณภาพใกล้เคียงยางพาราและมีราคาต่ำกว่าด้วย นอกจานั้น ยาง
สังเคราะห์ยังมีข้อได้เปรียบยางธรรมชาติในประเด็นของการปรับตัวของอุปทานต่อ²
อุปสงค์ในตลาดโลกได้รวดเร็ว

อย่างไรก็ต แม้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจจะเน้นการส่งเสริมการผลิตยาง
พาราเป็นอย่างมาก แต่ในระยะต่อมาต้องช่วง ค.ศ. 1966-1970 ได้ลดความสำคัญของ
ยางพาราลง และหันไปเน้นการลงทุนอย่างอื่นเพิ่มขึ้น เช่น สนับสนุนการปลูกข้าว การ
ประมง นอกจากนั้น ได้มีการพิจารณาสั้งเสริมการปลูกปาล์มน้ำมันแทนยางพารา เนื่อง
จากราคาของปาล์มน้ำมันมีแนวโน้มว่าจะต่ำกว่าราคายาง

ง) บทบาทของรัฐบาลต้านการอุดสาหกรรม

ในช่วงแรกของแผนพัฒนาเศรษฐกิจนั้น ไม่ปรากฏว่ารัฐบาลสนใจการ
ดำเนินงานด้านอุดสาหกรรมนัก นอกจากนั้น โดยรายงานของคณะกรรมการวางแผนฯ เผยว่า
จากการสำรวจของทศวรรษ 1950 นั้น ปรากฏว่าไม่สนับสนุนให้รัฐเข้า
ดำเนินงานอุดสาหกรรมเอง นอกจากการอำนวยความสะดวกต่างๆ และส่งเสริมบรรยักษณ์
การลงทุนเท่านั้น ซึ่งความเห็นเช่นว่านี้ของคณะกรรมการตั้งก่อตัวที่ให้แก่รัฐบาลไทย
เมื่อเชียดวันออกเงียงได้จะเป็นในลักษณะเดียวทันแต่ทั้งสิ้นรวมทั้งประเทศไทยด้วย
และนั้นเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้เอกชนลงทุน แต่มักจะปรากฏว่านายทุนพื้นเมือง

เมื่อโอกาสน้อย เนื่องจากขาดแคลน เงินทุนและเทคโนโลยีทันสมัย จึงเป็นอีกภาระหนึ่งของนายทุนตะวันตกที่จะกลับเข้ามารบong'a เศรษฐกิจของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้อีกภาระหนึ่ง นอกจากการจำกัดบทบาทของรัฐบาลลายาแล้ว คณะสำราจตั้งกล่าว ยังได้เสนอให้การนำเข้าเป็นไปอย่างเสรี

ในการร่างแผนช่วง ค.ศ. 1956-60 นั้น ได้มีการกำหนดงบประมาณใน การใช้จ่ายเพื่อการอุดสาหกรรมไว้เพียงเล็กน้อย และจะใช้ไปในการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก ความสะดวกต่างๆ รวมทั้งเขตที่ดินของอุดสาหกรรม แต่รัฐบาลจะไม่เข้ามาดำเนินการ อุดสาหกรรมด้วยตนเอง อันเป็นไปตามอธิผลของข้อเสนอจากคณะสำราจของ ธนาคารโลก อย่างไรก็ตาม ในระยะเวลาต่อมา เซี่ยงไฮ้ คือช่วง ค.ศ. 1966-1970 รัฐบาลมาเลเซีย ได้เข้าไปมีบทบาทในอุดสาหกรรมเพิ่มขึ้น แต่โดยมากการพัฒนาอุดสาหกรรมของมาเลเซีย ยังไม่สูงชัดเจนนัก และมาตรการที่ใช้อยู่ในระยะนี้ยังมีข้อบกพร่องหลายอย่าง トイ เฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมอุดสาหกรรมโดยใช้มาตรการภาษีอากร เช่น การยกเว้นภาษีแก่กิจการอุดสาหกรรมใหม่ โดยมิได้ใช้ประเภทของผลกระทบ เป็นหลักพิจารณา แต่กลับใช้ค่าใช้จ่ายในการลงทุนเป็นสำคัญ จึงปรากฏว่าในช่วงแห่งการส่งเสริมอุดสาหกรรม นั้นมีกิจการอุดสาหกรรม เป็นจำนวนมากที่มีการผลิตที่ซ้ำซ้อนและ เป็นการแข่งขันกัน เองกัน อุดสาหกรรมที่มีการผลิตอยู่แล้ว เพื่อขายในตลาดท้องถิ่นซึ่งมีขนาดเล็กอันไม่เป็นผลต่อ การพัฒนาอุดสาหกรรม เพราะแทนที่จะผลิตซ้ำซ้อนควรจะมีการผลิตสิ่งใหม่ๆ เพื่อขยาย ประเภทและตลาดให้กว้างขวางออกไป รัฐบาลควรใช้นโยบายภาษีให้มีประสิทธิภาพ เพื่อช่วยในการพัฒนาอุดสาหกรรม นอกจากนั้น การศึกษาว่าควรผลิตสินค้าใดที่จะมี อนาคตดีคือมีตลาดกว้างขวางก์ เป็นสิ่งที่รัฐบาลควรทำ นโยบายอีกประการคือ การพยายามทำอุดสาหกรรม เชื่อมโยงกับ เกษตรกรรม หรือการผลิตอื่นๆ ที่มีอยู่ในประเทศ น่าจะเป็นการช่วยลดความเสี่ยงของการผลิตลงด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าได้มีการอุดสาหกรรมทุติยภูมิขนาดย่อมเพิ่มขึ้นอย่างมาก เช่น การทำอิฐ สิบประดับกระป่อง สนับ ผลิตภัณฑ์จากยาง ฯลฯ และในภาคหลังมีอุดสาหกรรมหนักเพิ่มขึ้น เช่น อุดสาหกรรมเหล็ก การกลั่นน้ำมัน การทำซีเมนต์
ฯลฯ ^{18/}

จ) ทางด้านการค้าระหว่างประเทศ อาจกล่าวได้ว่าแม้มาเลเซียจะมีการค้าเนินนโยบายเพื่อสนับสนุนสินค้าเพียงสองประเภทเพื่อการส่งออก แต่อย่างไรก็ตาม ในภาคหลังโดยเฉพาะในครึ่งหลังทศวรรษ 1960 ได้แก้ไขนโยบายดังกล่าวจะเห็นได้ว่า มาเลเซียสามารถดำเนินการทางด้านการค้าระหว่างประเทศได้ผลดีมากในช่วงทศวรรษ 1960 โดยมีคุณภาพค้าเกินคุ้มคลอดเวลา ตั้งตระหงต่อไปนี้^{19/}

<u>ปี ค.ศ.</u>	<u>สินค้าออก</u>	<u>สินค้าเข้า</u>	<u>ดุลการค้า</u>
1965	3,103	2,608	+
1966	3,108	2,628	+
1967	2,904	2,556	+
1968	3,218	2,777	+

หมายเหตุ : หน่วยเป็นล้านเหรียญมาเลเซีย (M\$) และในช่วงดังกล่าว

$$3 \text{ M\$} = 1 \text{ US\$}$$

5. สรุป

มาเลเซียได้ผ่านจากสภาพการเป็นอาณิคมมาจนถึงปัจจุบันนี้ด้วยการ เมือง มีภูมิประเทศที่ต้องการเมืองและเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นภูมิภาคที่เกิดจากการอุดสาหกรรมและมีภูมิภาคในประเทศไทยเอง หากพิจารณาดูช่วงของการ เป็นอาณิคมของอังกฤษนั้น ความ

หากวุฒิให้ด้วยของผู้ปกครองอาจจะค่อนข้างน้อย หากเปรียบเทียบกับประเทศที่ตกลงเป็นอาชานิคมของตัวเอง หรือของฝรั่งเศส แม้อังกฤษจะเข้ามาก่อนโดยผลประโยชน์ไปไม่น้อย แต่ความปรารถนาติดค่อมลายูมีผลอย่าง เท็นได้จากการที่ระบบการศึกษา ความสะดวกขั้นพื้นฐาน ตลอดจนความมีระเบียบวินัยของคนในประเทศล้วนเป็นส่วนหนึ่งของการปลูกฝังของชาวอังกฤษ มีฤทธิ์แห่งจริงของมาเลเซียนักลับ เป็นมัญญาที่เกิดในประเทศไทย เช่น ความแตกแยกกันของคนในชาติ เช่น ชาวจีนกับชาวพื้นเมืองตั้งเดิม และชาวอินเดีย ซึ่งต่างแก่งแย่งชิงอำนาจทางการเมืองและผลประโยชน์ จะเห็นได้จากการที่ค่านของชาวลายูต่อชาวจีนเป็นไปอย่างรุนแรง แม้ในสมัยของการตั้งเป็นสหพันธ์ลายูนั้นได้พยายามออกกฎหมายต่างๆ ที่จะไม่ให้ชาวจีนได้เป็นพลเมืองของสหพันธ์ สิงคโปร์ซึ่งได้พยายามเข้ามาร่วมตัวด้วยโดยหวังว่าจะได้ประโยชน์ กลับถูกกีดกันต่างๆ นานา แม้จะกระทึ่งระวงว่าพร้อมการเมืองของสิงคโปร์จะเข้ามามีอิทธิพลทางการเมืองจนօกาลจายเป็นรัฐบาลของประเทศไทย ซึ่งในที่สุดสิงคโปร์ก็จำต้องลาออกจากเป็นสมาชิกของสหพันธ์

ในทางเศรษฐกิจนั้นรัฐบาลมีนโยบายที่ติดตลาดบางประการในระยะแรกๆ นั่นคือ การสนับสนุนการผลิตสินค้าเพื่อส่งออกเพียง 2 ประเภท คือ ยางพาราและตีนกุก ซึ่งแม้ว่ารายได้จากสินค้าออกทั้งสองนี้จะสูงมากในบางระยะแต่ถือได้ว่ามีความเสี่ยงสูง เพราะสินค้าทั้งสองชนิดนั้นขึ้นกับความต้องการของตลาดโลก เมื่อใดที่ตลาดโลกมีความแปรปรวน เศรษฐกิจของมาเลเซียก็จะแปรปรวนด้วยเป็นการน่าเออเศรษฐกิจของตนไปสูญเสียตลาดโลกมากเกินไป ซึ่งระยะหลังๆ รัฐบาลพยายามกังวลเสี่ยงของนโยบาย เช่นนี้ จึงมีการแก้ไข โดยการพยายามกระจายการผลิตไปทั่วโลก ผลิตให้มากขึ้น ความพยายามดังกล่าวจะเห็นได้จากการขยายการผลิตปาล์มน้ำมันซึ่งใน ค.ศ. 1968 มาเลเซียเป็นผู้ผลิตรายใหญ่ที่สุดในโลก $\frac{20}{}$ และมีแนว

ในมีการผลิตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนั้น ผลิตภัณฑ์จากไม้ น้ำมันดิน รวมทั้งการผลิตข้าว
ก็มีการเพิ่มผลผลิตตลอดเวลา สำหรับข้าวนั้นจากการผลิตเพียง ๙๑๐ พันตันใน ค.ศ.
1964 กลายเป็นจำนวนถึง 1,789 ล้านตัน ใน ค.ศ. 1974 ทั้งนี้โดยการขยายพื้นที่
เพาะปลูกและปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตด้วย

เมื่อพิจารณาจากแนวโน้มดังกล่าวจึงเห็นได้ว่ามาเลเซียจะเป็นประเทศ
หนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีอนาคตทางเศรษฐกิจ ทางสามารถปรับความสัมพันธ์
ของคนในชาติให้ร่วมมือกันมากยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็ควรจะร่วมมือกับประเทศไทยเพื่อนบ้าน
ด้วย

เชิงอ้างอิง

1. นาเลเซียเป็นชื่อเรียกอย่างเป็นทางการเมื่อ ค.ศ. 1963.
2. เดิมสิงคโปร์เคยรวมอยู่ด้วยแต่แยกตัวออกไปเมื่อ ค.ศ. 1965.
3. F.W.Speed, The South -East Asian Peninsula Today,
(Australia, Angus and Robertson, Ltd., 1970), p. 58.
4. David Joel Steinberg, In Search of Southeast Asia: A Modern History, (Kuala Lumpur : Oxford University Press, 1975), p. 73.
5. ทองหล่อ วงศ์ธรรม, ประวัติศาสตร์อาเซียนภาคเหนือ, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2524), หน้า 175.
6. สมคิด ศรีสิงห์, ประวัติศาสตร์อาเซียนภาคเหนือ, (กรุงเทพฯ โทร. พิมพ์พิยเนศ, 2520), หน้า 283.
7. เรื่องเดียวกัน, หน้า 281-2.
8. E.S.Mine, Government and Politics in Malaysia,
(Boston : Houghton Mifflin, 1969), p. 73.
9. สมคิด ศรีสิงห์, เรื่องเดิม, หน้า 288.
10. ตี.จี.อี.ชอลล์ (แต่ง), ชาญวิทย์ เกษตรศิริ และคณะ (บก.แปล),
ประวัติศาสตร์อาเซียนตะวันออกเฉียงใต้ เล่ม 2, (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาภานิช จำกัด, 2522) หน้า 615.
11. เรื่องเดียวกัน, หน้า 687.
12. เรื่องเดียวกัน, หน้า 688.
13. G.M.Kahin, Government and Politics of Southeast Asia,
(Ithaca, New York : Cornell University Press, 1965), p. 286.
14. ตี.จี.อี.ชอลล์, เรื่องเดิม, หน้า 1009.
15. เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.
16. Shinichi Ichimura, The Economic Development of East and Southeast Asia (Honolulu : The University of Hawaii Press, 1975), p. 83.

17. Federation of Malaya, Financial Report of the
Rebber Small Holdings Enquiry Committee (Kuala Lumpur :
Government Printing, 1952), pp. 680-87.

18. F.W.Speed, op.cit., p. 59.

19. Ibid., P.60.

20. Institute of Southeast Asian Studies, South East
Asian Affairs 1976, (Singapore : F.E.P.Internation Ltd., 1976),
p. 62.